

De ver-van-ons-bed-show: en de winnaar is?

“De beste investering op dit moment is aandelen kopen van de Amerikaanse oorlogsindustrie,” zegt de nieuwe financieel adviseur zonder te verpinken.

Ik kijk hem met grote ogen aan, voorhoofd gefronst en een bedenkelijke blik om hem op non-verbale wijze te laten weten: dat kun je toch niet menen!

“Ik weet dat het misschien onethisch is, aangezien we toch geen oorlog kunnen goedkeuren,” gaat hij snel verder, “maar je zou er van versteld staan hoeveel mensen hier aandelen van hebben, zelfs de president van Amerika!”

“Wablief?!” roep ik boos. Zonder nadenken sta ik recht en begin de adviseur eens goed mijn gedacht te zeggen, met bijhorende wijsvinger uiteraard. “Luister eens hier, ik zal nooit mijn geld investeren in iets waar andere mensen benadeeld door worden. Wij hebben hier geen oorlog maar als ik de verhalen van mijn grootouders mag geloven: oorlog is gruwelijk en je draagt de gevolgen mee voor de rest van je leven.”

Ik haal opnieuw adem en ga verder in crescendo. “Al die onschuldige kinderen die door de oorlog geen opleiding krijgen, mensen die honger lijden en geen dak meer boven hun hoofd hebben. En dan nog te zwijgen van al de mensen die een been of een arm verliezen of erger nog, die sneuvelen, zowel langs de ene kant als de andere kant, zonen van moeders zoals ik! Daar doe ik niet aan mee.”

Ik neem mijn handtas, die nog op de stoel naast mij staat en begeef me in de richting van de deur.

“Ja maar, mevrouw,” de adviseur zet een sprint in naar de deur. “Ik heb ook nog andere interessante voorstellen voor u.” Hij zet zich strategisch tussen de deur en mij. “Als u even terug wil gaan zitten.” En hij begeleidt me onder lichte dwang terug naar mijn stoel. “Hebt u graag een tas koffie of iets anders om te drinken?” gaat hij verder op een onderdanige toon.

“Koffie, zwart, geen suiker!” zeg ik met tegenzin. Ik heb niet veel keuze, ik moet ons geld op een goede manier beleggen anders kunnen we de universitaire studies van onze kinderen over tien jaar niet betalen.

“Alstublieft,” zegt de adviseur als hij mijn koffie aanreikt. “Hoeveel rente had u graag gehad?” gaat hij poeslief verder en hij kijkt me met puppyogen aan.

Dat doet hij om mijn gedachten af te leiden van zijn blunder en een ander sfeer te creëren, denk ik achterdochtig. Maar zijn psychologisch spelletje werkt, ik ben volledig gecharmeerd en met een glimlach op mijn gezicht antwoord ik, “zoveel mogelijk.”

“Natuurlijk,” zegt hij op een geveinsd-verraste manier.

Precies alsof hij mijn antwoord op zijn vraag nog niet kende, denk ik met een zucht.

“Mag ik dan toch mijn voorstel van daarjuist nog even nuanceren?”

Zonder dat ik kan antwoorden gaat hij verder.

“Als u aandelen koopt van de Amerikaanse oorlogsindustrie kan u gelijktijdig ook aandelen kopen van het bedrijf RAMBO. Dat is een bedrijf dat zich specialiseert in de bouw van huizen na rampen of in vroegere oorlogsgebieden. Het concept is: een huis wordt op één dag gezet, helemaal afgewerkt met elektrische leidingen en sanitaire voorzieningen. Dit wordt in de eerste plaats betaald door hulpfondsen en daarna met veel interest door de bewoner, die dan eigenaar ervan wordt.” En met een smile tot achter zijn oren, “Kassa, kassa!” gelijktijdig doet hij nog een beweging met zijn hand in zijn vest.

“Door die aandelen van de oorlogsindustrie ga ik echt véél winst maken!” repliceer ik op een sarcastische manier. “Zoveel oorlogen zijn er toch niet aan de gang.”

“Daarin vergist u zich mevrouw, momenteel zijn er meer conflicten dan u denkt. Oorlogen die al jaren aan de gang zijn en die de wereld vergeten is maar de Amerikaanse oorlogsindustrie weet dat ze bestaan want ze leveren er regelmatig nieuw materiaal.”

Ik kom mijn verbazing niet te boven. Verontwaardigd antwoord ik dan maar op een kinderlijke manier, “waarom weten wij daar dan niets van?”

“Oorlogen die al meer dan tien jaar bezig zijn, zijn in principe geen nieuws meer, dat is al oud nieuws, snap je?” hij praat op een belerende toon waar ik geërgerd door geraak. “Daarom hoor je daar op het nieuws niets meer van. Zodra een conflict te lang duurt en wij er hier geen last van hebben, is dat toch het vermelden niet waard.”

“Ja maar, Amerika doet toch haar best om overal de conflicten op te lossen,” probeer ik hem van een intellectueel weerwoord te voorzien.

“Daarin vergist u zich weer.” Hij neemt een leeg blad en een pen. “Kijk, Amerika hoort dat er ergens een ietsiepietsie klein probleem is.” Hij zet twee verticale streepjes naast elkaar op het blad. “Ze gaan dat niet oplossen door het conflict te analyseren, mogelijke oplossingen te zoeken en dan te bemiddelen tussen de twee partijen zodat het op een vredevolle manier kan opgelost worden.” Ondertussen tekent hij een plusteken (+), een “X”, een “L”, een “T”, en tenslotte een “V” die de oplossingen voorstellen.

Ik kijk en luister geboeid naar zijn uiteenzetting.

“Wat doet Amerika?” Hij tekent twee strepen horizontaal naast elkaar. “Amerika kiest de partij met het meeste geld, zegt dat ze hun zullen steunen in het conflict. Die partij denkt dat er geen andere oplossing is dan oorlog te voeren en hopla, 't is gebeurd.” En hij tekent kribbelkrab op het blad. “Oorlog, chaos en de Amerikaanse economie die op volle toeren draait. Elke kogel die afgevuurd wordt, elke bom die valt... laat het geld maar rollen, kassa, kassa, kassa!” Daar is die smile en de handbeweging in zijn vest weer.

Het is even stil.

Dit moet ik even laten bezinken.

“Hoe komt het dat de wereld dit niet weet?” vraag ik uiteindelijk verontwaardigd.

De adviseur glimlacht. “Natuurlijk is Amerika niet helemaal ongevoelig, als ze genoeg verdiend hebben aan de oorlog, gaan ze iets meer op de voorgrond treden en het conflict oplossen en dat is hetgeen de wereld van Amerika ziet.”

Ik probeer een huidig conflict voor de geest te halen. De volledige reconstructie van de feiten is moeilijk aangezien we enkel horen en zien wat het nieuws op radio of tv ons vertelt. Wat er achter de schermen gebeurt, weten wij hier niet. Wat moet ik nu geloven? De Amerikanen zijn goed of de Amerikanen zijn slecht. Terwijl ik dit aan het denken ben, gaat de adviseur verder, “onder het mom van ‘wij zijn de goede Amerikanen’ heeft de oorlogsindustrie het bedrijf RAMBO opgestart die bij de wederopbouw van het land zijn diensten aanbiedt.”

“Dus als ik het mag samenvatten: Amerika stookt oorlog, als ze genoeg verdiend heeft, stopt ze de oorlog en helpt ze bij de heropbouw van het land?!”

“Dat klopt volledig.”

“Maar waarom zou ik investeren in iets wat niet meer van deze tijd zou mogen zijn?”

Zelfs op deze vraag heeft de adviseur een antwoord klaar. “Oorlog is niet meer van deze tijd, dat dacht men in 1914 ook al. En toch is er de Eerste Wereldoorlog gekomen. Het had zelfs, volgens sommigen, vermeden kunnen worden als de leiders

van de verschillende landen wat meer goede wil getoond hadden en op een goede manier met elkaar gecommuniceerd hadden.”

“En de Tweede Wereldoorlog dus ook,” voeg ik er aan toe, “want die was een gevolg van de frustraties uit de Eerste Wereldoorlog.”

“U kent uw geschiedenis,” zegt hij al lachend.

“Nooit meer oorlog, roept men altijd. Maar het zijn de leiders van de verschillende landen die daar over beslissen,” besluit ik met een droevig kraakje in mijn stem.

“Ik wou dat het anders was,” treedt de adviseur me bij. “Desalniettemin, wij als westerlingen hoeven ons daar geen zorgen meer over te maken,” gaat hij op positieve wijze verder, “met de komst van Europa en de laissez-faire-mentaliteit van vele burgers gaan we hier zoiets niet meer meemaken.”

“Laten we het hopen,” zeg ik met een zucht en op zakelijke toon ga ik verder, “hoeveel procent is de winstmarge?”

“In vergelijking met eender welke andere aandelen, mag je rekenen op twintig procent meer winstuitkering.”

“Dat is veel!” mijn ogen gaan glinsteren en ik zie het helemaal voor mij: de zonen aan de universiteit, met het vliegtuig op vakantie naar verre exotische bestemmingen, om de drie jaar het nieuwste model van BMW, een groter huis met hobbykamer voor mij, ...

“Wat denk je? Je kunt altijd je aandelen terug verkopen zonder verlies, de instapkosten heb je na twee jaar terug verdiend,” komt de adviseur terug ter zake.

“Is er zo niets dat evenveel winst oplevert en geen andere mensen benadeelt?” vraag ik wanhopig.

“Helaas, met het vredesgeweer kan ik je die winsten niet garanderen...”

“Een vredesgeweer zou inderdaad niet veel geld opleveren,” me niet bewust dat hij een grap maakt, ga ik op een serieuze manier verder, “eens er vrede is, is het weer wachten tot er oorlog is om het vredesgeweer te kunnen gebruiken. Dat is hetzelfde met koud en warm, als je geen koud kent, heb je geen verwarming nodig. Je kunt niet gelukkig zijn zonder dat je weet wat ongelukkig zijn is.”

De adviseur kijkt op zijn horloge.

“Dus, ... een goede investering is tweederde oorlogsaandelen en éénderde RAMBO aandelen. Mag ik dat dan zo in orde maken? Een gegarandeerde winstuitkering elk jaar!” zijn vinger staat al klaar om op de entertoets te drukken.

Ik word heen en weer geslingerd door tegenstrijdige emoties: oorlog is niet goed maar als mijn kinderen niet kunnen studeren... oorlog is ver van mijn bed, mijn eigen hobbykamer... maar oorlog is gruwelijk en er zijn altijd zoveel onschuldige slachtoffers, ik kan het geld goed gebruiken...

Mijn handen trillen en ik voel zweetdruppels op mijn voorhoofd.

“Ok, het is goed, we doen het!” het antwoord komt er uit in een opwelling. Ik neem mijn tas koffie en drink deze leeg om mezelf tot bedaren te brengen. Nu heb ik het niet meer in de hand, de aandelen zijn gekocht. Het enige dat ik nog moet doen is mijn handtekening plaatsen, ik doe het snel en zonder nadenken.

“Dan is alles geregeld,” glimlacht de adviseur en hij staat recht.

Ik volg zijn voorbeeld.

“Nog een prettige dag verder en tot ziens,” zegt de adviseur terwijl hij me nog een hand geeft en de deur voor me openhoudt.

In tweestrijd verlaat ik het kantoor. Langs de ene kant is het een goede investering, het zal ons de mogelijkheid geven de kinderen te laten studeren, nog op vakantie te gaan met het vliegtuig en op termijn een groter huis met mijn eigen hobbykamer te kopen. Maar langs de andere kant lijkt het alsof ik nu mee verantwoordelijk ben voor al die doden in de oorlogen over heel de wereld! Ik ben een oorlogsmisdadiger! Ik durf niet aan mijn man vertellen dat ik aandelen heb gekocht van de Amerikaanse oorlogsindustrie, maar wat vertel ik dan wel? Als ik het hem niet vertel, ben ik een leugenaar, en hij komt het toch te weten, met slaande ruzie tot gevolg. Ik vertel gewoon wat de financieel adviseur mij verteld heeft over de winstmarges en dat iedereen aandelen hiervan heeft. Ik ben er toch van overtuigd geraakt... Met het schaamrood op mijn wangen stap ik in mijn auto en blijf verdwaasd achter het stuur zitten. Wat heb ik gedaan!!!